

Перша стаття Конституції України (1996 р.) визначає її як демократичну, соціальну та правову державу. Закони опираються на Конституцію і мають найвищу юридичну силу. Закони мають відповідати загальнолюдським уявленням про права і свободи громадян у демократичній правовій державі. Критерієм оцінки мають слугувати документи, прийняті міжнародним співтовариством ООН.

Кожна держава орієнтується на інші країни і наслідує певні звичаї та правила, після припинення існування ліги націй її на зміну утворили Організацію Об'єднаних Націй(ООН), до країн засновників входили такі країни як: США, Великобританія, Канада, Радянський Союз, Індія, Нова Зеландія, Китай та інші, взагалі на сьогодні налічується 193 держави-члени і діє вона по всій території планети.

ООН робить великий внесок у розвиток суспільства, пропоную розглянути основні статті з декларації 9 грудня 1998року:

- «Кожна людина має право, індивідуально та разом з іншими, заохочувати та боротися за захист і реалізацію прав людини та основних свобод на національному та міжнародному рівнях» (Стаття 1).
- «Кожна держава несе основну відповідальність і обов'язок захищати, заохочувати та реалізувати всі права людини та основні свободи, серед іншого, шляхом прийняття таких заходів, які можуть бути необхідними для створення всіх необхідних умов у соціальній, економічній, політичній та інших сферах» (Стаття 2).
- «З метою заохочення та захисту прав людини та основоположних свобод кожна людина має право, індивідуально та спільно з іншими, на національному та міжнародному рівнях: Мирно зустрічатися або збиратися, створювати, вступати та брати участь у неурядових організаціях, асоціаціях чи групах; для спілкування з неурядовими або міжурядовими організаціями» (Стаття 5).
- «Кожна людина має право, індивідуально та спільно з іншими, розробляти та обговорювати нові ідеї та принципи прав людини та виступати за їх прийняття» (Стаття 7).

Підбиваючи підсумки хочу сказати що особистість, право і держава пов'язані між собою, їх філософський зміст широкий і містить багато різних уявлень. Права і свободи людини мають визначальне місце в становленні суспільства, його розвитку і набутті гармонії у всесвіті.

ЛІТЕРАТУРА

1. Воронянський, О. В. Політична трансформація в контексті проблеми перерозподілу ресурсів / О. В. Воронянський // Вісник Харківського нац. ун-ту ім. В. Н. Каразіна. Серія: Питання політології. – 2012. – № 1007, вип. 20. – С. 51–57.
2. Воронянський О.В. Проблеми трансформації політичної суб'єктності в постіндустріальному суспільстві. Сучасне суспільство: політичні науки, соціологічні науки, культурологічні науки. Т. 2. Вип. 18. С. 37-47.
3. Калініченко В. В. и др. Історія України: від найдавніших часів до сьогодення. – 2016.
4. Людина і світ : підручник для 11 класу загальноосвітніх навчальних закладів / Н. В. Назаренко [та ін.]. - Харків : Сидіа, 2012. - 238 с.

Крилова А.В.

Державний біотехнологічний університет

Науковий керівник – канд. іст. наук, проф. Воронянський О.В.

МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ФУНДАМЕНТАЛЬНИХ ТА ГРОМАДЯНСЬКИХ ПРАВ ЛЮДИНИ

Міжнародний стандарт — стандарт розроблений міжнародною організацією зі стандартизації. Найвідомішою з них є International Organization for Standardization.

Міжнародний стандарт можна застосовувати прямо, чи варіювати для кращої відповідності місцевим умовам, результатом модифікації міжнародних стандартів є створення еквівалентних національних стандартів, які можуть відрізнятися як одиницями

вимірювання, способами їх позначення, так і урядовими вимогами до якості та безпеки, спричиненими кліматичними, географічними, чи індустріальними факторами.

Міжнародні стандарти долають технічні перешкоди в міжнародній торгівлі, що спричиняються відмінностями стандартів розроблених окремо кожною нацією.

Права людини — це свободи і права особи, які вона отримує після народження. Права людини охоплюють громадянські, економічні, соціальні і культурні права, права і політичні свободи, а також права спільнот.

При поширенні прав людини на спільноти вони не віддаляються від особини, вихідним залишається визнання самоцінності всіх осіб, що складають ту чи іншу спільноту. Термін “права людини” використовується для визначення широкого спектру прав — від права на життя до права на культурну самобутність. Вони включають усі прості передумови існування, відповідного людській гідності. Ці права можуть упорядковуватися і називатися по різному.

На міжнародному рівні, існує відмінність між громадянськими та політичними правами і економічними, соціальними та культурними правами.

Ідея сформувані основні права виникла за потреби захистити людину від тиранічного використання державної влади, тому спочатку увага була зосереджена на тих правах, які зобов'язують державну владу утримуватися від певних дій. Права людини цієї категорії називають фундаментальними свободами. Саме ці ідеї служать орієнтирами для законодавчого забезпечення умов життя, гідних людини.

Фундаментальними вважаються право на життя та право на недоторканість особи.

Громадянські права — права та свободи, які захищають людину, громадянина від несправедливості з боку уряду й держави та забезпечують можливість брати участь в громадянському й політичному житті суспільства. Один із двох загальних видів всесвітньо визнаних прав людини. Вони забезпечують захист від держави (наприклад, право на справедливий процес, презумпцію невинуватості та свободу слова) і вимагають, щоб держава надавала певні юридичні і політичні можливості (наприклад, право голосу, право на справедливий суд присяжних). Ці права викладені в Міжнародному пакті про громадянські та політичні права і в статтях 1–21 Загальної декларації прав людини.

Що ж до громадянських прав, то до них належать ті, що мають абсолютний пріоритет у внутрішній та зовнішній політиці. Вони включають усі права, що стосуються первинних матеріальних та нематеріальних потреб людини. Якщо ці права не забезпечені, жодна людина не може гідно існувати. Основні права включають право на життя, право на певний рівень безпеки, право на недоторканість особи, свободу від рабства, тортур, незаконного позбавлення волі, дискримінації та інших актів, які зневажають людську гідність. Вони також включають свободу думки, совісті та релігії, а також право на забезпечення фізичних потреб (харчування, одяг, житло, медичне обслуговування) та інші суттєві права, необхідні для фізичного та морального здоров'я людини.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96–ВР. URL. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-vp#Text>;
2. Людина і світ : підручник для 11 класу загальноосвітніх навчальних закладів / Н. В. Назаренко [та ін.]. - Харків : Сичія, 2012. - 238 с.
3. Моїсєєва Н. І. Людина та сучасний комунікаційний простір. Філософія спілкування : Філософія. Психологія. Соціальна комунікація. 2014. № 7. С. 89- 94.
4. Моїсєєва Н. І. Соціально-комунікаційна діяльність як історико-суспільна практика. Х. : ХНТУСГ, 2015. 392 с.